

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Anna Carreras Aubets

Ahà!

Les cançons són addiccions. L'impuls elèctric que travessa el món de Måneskin (en danès, "claror de lluna"), un grup de rock italià que faríeu bé d'investigar, indica que bufen vents de canvi. Enmig de la deriva conscient d'una humanitat convertida en el seu propi virus, encara hi ha joves amb un talent desbordant i una personalitat única. Com que odiar és d'imbècils, els *haters* dels guanyadors del Festival de la Cançó de Sanremo i d'Eurovisió 2021 no cal que seguiu llegint. Måneskin és un quartet format per Victoria, Damiano, Thomas i Ethan. Tots porten les ungles negres i els ulls ultramaquillats. L'estètica glam, les lletres crítiques amb el sistema i la idea avantguardista que no hi ha bellesa sense cultura han portat aquests banderers de la llibertat a un èxit mundial absolut. A la premiada *Zitti e buoni* (Calladets i bons), Damiano escriu sobre la recerca del sentit del temps, la redempció a través de la música, l'inconformisme i el valor de la diferència, i la necessitat de no compartir la bogeria dels poderosos que parlen sense saber de què coi parlen: "Sono fuori di testa, ma diverso da loro." Amb *I Wanna Be Your Slave* (Vull ser el teu esclau) han parit un dels videoclips més excitants de la història del rock: fetixisme màxim, referències artístiques en cadena i una sensualitat fora mida. Marquen el contrast entre el seny i la rauxa, entre el bon noi i el gàngster, entre l'excentricitat i la llàgrima, entre el guany i la pèrdua, entre David i Goliat, entre la joguina sexual i el docte professor. Måneskin és d'aquelles bandes que no s'espantllen, addictes a una sola droga: la feina ben feta.

EDITORIAL

Els bisbes traspassen la línia vermella

Faria santament la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) si s'apliqués a si mateixa la màxima bíblica que resa així: "Al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu." O, dit d'una altra manera, "als polítics escollits democràticament allò que és dels polítics i als bisbes el que és dels bisbes". No es pot negar el dret als bisbes espanyols a opinar sobre la situació política ni, encara menys, marcar les línies pastorals que considerin oportunes als seus feligresos, però el document "«Fieles al envió misionero»" aprovat per l'assemblea plenària traspasa la línia vermella de la separació de poders en un estat de dret i aconfessional com es proclama l'Estat espanyol. Sense dir-ho,

s'alineen amb el poder judicial, clarament enfrontat amb l'executiu, i s'erigeixen com a censors del legislatiu en assegurar que algunes de les lleis o projectes de llei aprovats recentment contribueixen a l'enfrontament entre espanyols. Es refereixen, és clar, a iniciatives com la reforma educativa, la llei de l'eutanàsia, la de memòria democràtica o la reforma legislativa del dret a l'avortament, totes elles impulsades i aprovades amb tota la legitimitat democràtica.

Tenen dret, els bisbes, a defensar els postulats de la dreta i la ultradreta espanyola, però no és admissible que demonitzin decisions democràtiques i és perniciosos, irresponsable i

fins i tot miserable que treguin l'espantall de la Guerra Civil per anar en contra del govern de coalició, com el citen directament en el text per referir-se a l'executiu de Sánchez. Recorren a la política del terror dient que veuen "renéixer les dues Espanyes de tan dramàtic record". La duresa del text, dient que aquestes iniciatives legislatives posen en risc la llibertat, contrasta amb la tebior exhibida per la cúpula de l'Església davant d'injustícies que clamen al cel. El que no hi ha en el document és autocrítica. Atribueixen el descens continuat de parroquians, batejos, comunions i casaments a "assumptes que han aparegut de manera recurrent als mitjans".

La foto

Alliberament de tortugues careta. Pla detall d'una de les tortugues careta alliberades ahir a a la platja de la Pineda per membres de la fundació CRAM ■ CEDIDA PER LA FUNDACIÓ CRAM

La frase del dia

Pere Aragonès

PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Els fons europeus no es poden dirimir en una intervenció de cinc minuts de cada president”

Keep calm

El Departament de Cultura ha anunciat un increment de gairebé 3 milions d'euros en la dotació pressupostària per fomentar el doblatge i els subtítols en català, tant per a pel·lícules com per a sèries en diversos suports: plataformes digitals, format físic, estrenes en festivals i sales de cinema. Que la Generalitat tingui clar que la lluita per la salut de la llengua catalana té en aquest àmbit un camp de batalla importantíssim i hi dediqui un total de 6 milions és una excel·lent notícia. El fet que els hàbits de consum audiovisuals hagin canviat de manera radical en qüestió de pocs anys no pot ser negligit. Les genera-

Invertir en el català

Andreu Pujol

cions que van poder gaudir de les millors sèries infantils en l'idioma del país gràcies al Club Super3 ara es troben que, arribats a l'adulesa, tenen serioses dificultats per continuar accedint amb normalitat a continguts en català. Encara més greu: gairebé se'ls fa impossible que els seus fills puguin repetir l'experiència de veure la seva llengua com una eina vàlida, en comptes de trobar-la relegada a un paper subaltern i secundari. És clar que amb el doblatge no n'hi haurà prou. Caldrà ser actiu en la negociació amb les plataformes per tal que incloguin sistemàticament aquesta opció lingüística als seus menús en les mateixes condi-

cions que totes les altres, cosa que no serà fàcil. Paral·lelament, a principis d'aquest mes ens arribava la darrera notícia sobre l'anhelat canal infantil i juvenil de Televisió de Catalunya, que també ha de disposar necessàriament de la seva branca digital. Deia el director de la casa en la comissió de control parlamentari de la CCMA que calien 15 milions d'euros per posar-lo en marxa. Sense entendre-hi gens sobre preus d'aquesta mena de productes, sí que podem veure que els milions, quan convé, prou que ragen a discreció, encara que ens estalviarem les comparacions per evitar ser titllats de demagogs.